

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 16 lutego 1963 r.

Nr 13

TRESC:
Poz.:

UCHWAŁY RĄDY MINISTRÓW:

67 — nr 32 z dnia 17 stycznia 1963 r. zmieniająca uchwałę w sprawie zasad i trybu ustalania cen fabrycznych, cen rozliczeniowych i cen porównywalnych w przemyśle uspołecznionym oraz ich stosowania	97
68 — nr 34 z dnia 17 stycznia 1963 r. zmieniająca uchwałę w sprawie rozwoju usług dla ludności w latach 1961—1965	99
69 — nr 47 z dnia 29 stycznia 1963 r. w sprawie dalszego rozwoju oszczędzania na mieszkaniowych książkach oszczędnościowych Powszechnej Kasy Oszczędności	100
70 — nr 56 z dnia 29 stycznia 1963 r. w sprawie badania sprawozdań finansowych przedsiębiorstw państwowych	101

ZARZĄDZENIA:

71 — Ministra Finansów z dnia 28 stycznia 1963 r. w sprawie opracowania w 1963 r. planów finansowych jednostek i zakładów budżetowych objętych budżetem centralnym	102
72 — 76 — Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 14 stycznia 1963 r. w sprawie uznania za rezerwat przyrody	102 — 104

67

UCHWAŁA Nr 32 RADY MINISTRÓW

z dnia 17 stycznia 1963 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie zasad i trybu ustalania cen fabrycznych, cen rozliczeniowych i cen porównywalnych w przemyśle uspołecznionym oraz ich stosowania.

Na podstawie art. 2 i 3 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 99 Rady Ministrów z dnia 18 marca 1960 r. w sprawie zasad i trybu ustalania cen fabrycznych, cen rozliczeniowych i cen porównywalnych w przemyśle uspołecznionym oraz ich stosowania (Monitor Polski Nr 32, poz. 155) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 8 ust. 1 po wyrazach „(§ 2 ust. 1)” dodaje się wyrazy „z zastrzeżeniem przepisu ust. 4 i § 10 ust. 1”;
- 2) w § 8 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
„4. Jeżeli chodzi o artykuły opodatkowane procentową stawką przedmiotową od obrotu, ceną fabryczną jest cena zbytu zmniejszona o kwotę wynikającą z zastosowania odpowiedniej stawki procentowej.”;
- 3) §§ 9, 10 i 11 otrzymują brzmienie:
„§ 9. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z Ministrem Finansów i Państwową Komisją Cen ustala na wniosek zainteresowanych ministrów podstawę obliczania zysku, wysokość jego stawki oraz — w zakresie artykułów konsumpcyjnych — dopuszczalną górną granicę zysku.

- § 10. 1. Ceny fabryczne artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych równe są cenom zbytu ustalonym dla tych artykułów, jeśli właściwy organ nie ustali na podstawie ust. 2 ceny fabrycznej w odmiennej wysokości od ceny zbytu.
2. Cenę fabryczną artykułu zaopatrzeniowego i inwestycyjnego ustala się w wysokości odmiennej od jego ceny zbytu:

- 1) jeśli jest to podyktowane potrzebą ustalenia odpowiednich proporcji pomiędzy zyskiem osiąganym na różnych artykułach w celu stworzenia warunków do pożądanego kierunku produkcji,
 - 2) dla zmniejszenia nadmiernego zysku osiąganego w cenie zbytu, w razie jego ujemnego oddziaływania, przy jednoczesnej niecelowości lub niemożności dokonania zmiany ceny zbytu,
 - 3) na artykuły technicznie przestarzałe, jeśli celowe jest zmniejszenie zysku przy jednoczesnym utrzymaniu obowiązującej ceny zbytu,
 - 4) jeśli cena zbytu danego artykułu nie pokrywa średnich kosztów własnych jego produkcji w przedsiębiorstwach zgrupowanych w zjednoczeniu, które jest głównym producentem danego artykułu, z uwzględnieniem przepisu § 8 ust. 2.
3. Za zysk nadmierny, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, uważa się w zasadzie zysk przekraczający 10% kosztów własnych. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z Ministrem Finansów i Państwową Komisją Cen może dla określonych artykułów lub grup artykułów określić, że za zysk nadmierny uważa się zysk wyższy lub niższy od 10% średnich kosztów własnych przedsiębiorstw zgrupowanych w zjednoczeniu, które jest głównym producentem danego artykułu, z uwzględnieniem przepisu § 8 ust. 2.

§ 11. Artykuły zaopatrzeniowe i inwestycyjne, na które ustalono cenę fabryczną niższą od ceny zbytu, podlegają obciążeniu podatkiem obrotowym.”;

4) §§ 13—17 otrzymują brzmienie:

„§ 13. 1. Ceny fabryczne nowo produkowanych artykułów, których ceny zbytu wyprowadza się z cen detalicznych przez potrącenie marży handlowej (artykuły konsumpcyjne i artykuły o jednolitym poziomie cen), a które należą do grupy artykułów opodatkowanych w formie różnicowego podatku obrotowego, ustala się na poziomie **pokrywającym planowane koszty własne w przedsiębiorstwach zgrupowanych w zjednoczeniu, które jest głównym producentem danego artykułu (z uwzględnieniem przepisu § 8 ust. 2), z doliczeniem zysku w wysokości osiąganego w cenach fabrycznych grupy artykułów najbardziej zbliżonych.**

2. Ceny fabryczne nowo produkowanych artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych równe są cenom zbytu ustalonym dla tych artykułów.

3. Jeśli artykuły, o których mowa w ust. 2, wchodzi w skład grupy artykułów opodatkowanych w formie podatku różnicowego, bądź gdy zachodzi celowość ustalenia ceny fabrycznej w wysokości odmiennej od ceny zbytu, cenę fabryczną ustala się zgodnie z przepisem ust. 1.

4. Jeżeli nowo produkowany artykuł wchodzi w skład grupy artykułów opodatkowanych procentową stawką przedmiotową od obrotu, jego cenę fabryczną jest ceną zbytu **zmniejszona o kwotę wynikającą z zastosowania odpowiedniej stawki procentowej.**

5. Jeśli na nowo produkowany artykuł ma być **udzielona dotacja przedmiotowa, cenę fabryczną ustala się zgodnie z przepisami § 8 ust. 1 i 2.**

6. Ceny fabryczne artykułów o postępowej technice i artykułów szczególnie ważnych dla rozwoju postępu technicznego, tj. artykułów o znacznie polepszonych parametrach technicznych, konstrukcji lub jakości, mogą, za zgodą ministra, zawierać zysk przekraczający do 50% zysk określony w ust. 1. Stosowanie podwyższonej stawki zysku powinno być ograniczone do określonego przez ministra czasu, w zasadzie do roku, a w przypadkach szczególnie uzasadnionych względami postępu technicznego — do lat. 2.

§ 14. 1. Cenę fabryczną nowo produkowanego artykułu ustala w porozumieniu z Ministrem Finansów ten organ, który uprawniony jest do ustalania ceny detalicznej bądź ceny zbytu na dany artykuł.

2. Cenę fabryczną nowo produkowanego artykułu ustala się jednocześnie z ustaleniem ceny detalicznej bądź ceny zbytu na dany artykuł.

3. W uzasadnionych przypadkach Państwowa Komisja Cen może w porozumieniu z Ministrem Finansów przekazać właściwemu ministrowi swoje uprawnienia w zakresie ustalania cen fabrycznych na nowo produkowane artykuły (ust. 1).

4. Państwowa Komisja Cen może w porozumieniu z Ministrem Finansów ustalić wytyczne w sprawie ustalania cen fabrycznych na nowo produkowane artykuły.

§ 15. 1. Ceny fabryczne ulegają zmianie w trybie określonym w § 17, jeżeli zysk na danym wyrobie przekracza górną granicę ustaloną zgodnie z § 9 oraz w przypadkach określonych w § 10

ust. 2 albo jeżeli na skutek urzędowych zmian cen podstawowych artykułów zaopatrzeniowych, taryf przewozowych, stawek piac, stawek amortyzacyjnych, koszt własny produkcji danego artykułu będzie wyższy od obowiązującej ceny fabrycznej lub gdy zmiany te powodują istotne zmniejszenie określonego zysku.

2. Ceny fabryczne artykułów o zmiennym poziomie kosztów własnych w poszczególnych okresach roku na skutek sezonowych wahań cen surowców mogą ulegać zmianie w razie zmiany cen tych surowców.

3. Zmiany cen fabrycznych, o których mowa w ust. 1, nie powinny być dokonywane częściej niż raz w roku.

§ 16. 1. W razie dokonywania zmian cen fabrycznych niektórych artykułów produkowanych przez przedsiębiorstwa zgrupowane w danym zjednoczeniu cenę fabryczną ustala się na podstawie przeanalizowanych kosztów własnych produkcji danego artykułu z doliczeniem zysku w wysokości osiąganego w cenach fabrycznych artykułów najbardziej zbliżonych lub w wysokości osiąganego przeciętnie przez zainteresowane przedsiębiorstwo (bądź przedsiębiorstwa). W przypadkach uzasadnionych względami postępu technicznego zysk może być wliczony zgodnie z przepisem § 13 ust. 6, a w zakresie artykułów technicznie przestarzałych — w wysokości niższej niż osiągnięta na artykułach najbardziej zbliżonych.

2. Ceny fabryczne artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych równe cenom zbytu tych artykułów ulegają odpowiednio zmianie wraz ze zmianą cen zbytu artykułów.

3. Zmiany cen fabrycznych artykułów opodatkowanych procentową stawką przedmiotową od obrotu dokonywane są jednocześnie ze zmianą stawki podatku obrotowego. Nową cenę fabryczną określa się zgodnie z przepisem § 13 ust. 4.

§ 17. 1. Zmiany cen fabrycznych dokonywane są na wniosek właściwego ministerstwa przez Państwową Komisję Cen w porozumieniu z Ministrem Finansów albo z inicjatywy Państwowej Komisji Cen lub Ministra Finansów.

2. Ministrowie posiadający uprawnienia do ustalania w porozumieniu z Ministrem Finansów cen fabrycznych na nowo produkowane artykuły (§ 14) mogą dokonywać zmian tych cen w porozumieniu z Ministrem Finansów.”;

5) § 19 otrzymuje brzmienie:

„§ 19. 1. Państwowa Komisja Cen może w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami i Ministrem Finansów powoływać międzyresortowe zespoły do opiniowania cen fabrycznych, o których mowa w § 13 i § 15.

2. Tryb i sposób opracowania i wydania katalogów cen fabrycznych oraz ich aktualizowania ustala Państwowa Komisja Cen w porozumieniu z Ministrem Finansów. W zakresie artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych katalogi cen fabrycznych powinny obejmować tylko artykuły, których ceny fabryczne ustalono w wysokości odmiennej od cen zbytu. Nie obejmuje się również katalogami cen fabrycznych poszczególnych cen fabrycznych artykułów objętych grupą artykułów opodatkowanych procentową stawką przedmiotową.

3. Organy uprawnione do ustalania cen fabrycznych prowadzą rejestr cen fabrycznych artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych ustalonych w wysokości odmiennej od cen zbytu oraz cen fabrycznych wszystkich artykułów konsumpcyjnych";
- 6) w tytule rozdziału III po wyrazach „objętych planowaniem centralnym” dodaje się wyrazy „oraz w przedsiębiorstwach państwowego przemysłu terenowego i przemysłu spółdzielczego objętych porozumieniem ogólnobranżowym”;
- 7) w § 20 ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:
 „4. Systemem wyrównawczym cen mogą być objęte wszystkie lub niektóre artykuły z wyjątkiem artykułów, na które udzielane są dotacje przedmiotowe z budżetu Państwa.
 5. Decyzję o wprowadzeniu systemu wyrównawczego cen podejmuje minister nadzorujący zjednoczenie (zjednoczenie wiodące, centralę zbytu) w porozumieniu z Ministrem Finansów; w przypadku określonym w ust. 3 decyzja wymaga ponadto uzgodnienia z ministrami, Przewodniczącym Komitetu Drobnej Wytwórczości i zarządami centralnymi związków spółdzielczych nadzorujących przedsiębiorstwa, które mają być objęte systemem wyrównawczym cen.”;
- 8) § 22 otrzymuje brzmienie:
 „§ 22. 1. Ceny rozliczeniowe artykułów produkowanych przez przedsiębiorstwa zgrupowane w danym zjednoczeniu opracowuje zjednoczenie i przedstawia do zatwierdzenia kolegium zjednoczenia,
 2. Ceny rozliczeniowe artykułów produkowanych przez uczestników porozumienia ogólnobranżowego (także nie zgrupowanych bezpośrednio w zjednoczeniu wiodącym) ustalane są przez zjednoczenia wiodące i zatwierdzane w trybie uchwał komisji ogólnobranżowej.
3. Ceny rozliczeniowe ustalone przez kolegia zjednoczeń bądź komisje ogólnobranżowe przesyłane są właściwemu ministrowi nadzorującemu zjednoczenie (zjednoczenie wiodące) do wiadomości. Minister może zarządzić zmianę ustalonych cen, jeśli uzna je za niewłaściwe.
4. Rejestr ustalonych cen rozliczeniowych prowadzi zjednoczenie (zjednoczenie wiodące).”;
- 9) w § 25 ust. 1 po wyrazie „przedsiębiorstwa” dodaje się wyrazy „państwowe objęte planowaniem centralnym”;
- 10) w § 25 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
 „3. Podstawą do rozliczeń z przedsiębiorstwami państwowego przemysłu terenowego i przemysłu spółdzielczego, uczestnikami porozumienia ogólnobranżowego, są odpowiednio różnice między ceną rozliczeniową ustaloną dla tych przedsiębiorstw a ceną zbytu obowiązującą te przedsiębiorstwa, zmniejszoną o kwotę podatku obrotowego.”;
- 11) w § 28 wyrazy „w § 15” zastępuje się wyrazami „w § 13”;
- 12) § 39 otrzymuje brzmienie:
 „§ 39. Zobowiązuje się Państwową Komisję Cen w porozumieniu z Ministrem Finansów i Komisją Planowania przy Radzie Ministrów do dostosowania katalogów cen fabrycznych do przepisów uchwały w terminie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia uchwały.”
- § 2. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów ogłosi w Monitorze Polskim jednolity tekst uchwały nr 99 Rady Ministrów z dnia 18 marca 1960 r. w sprawie zasad i trybu ustalania cen fabrycznych, cen rozliczeniowych i cen porównywalnych w przemyśle uspołecznionym oraz ich stosowania.
- § 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
- Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

68

UCHWAŁA Nr 34 RADY MINISTRÓW

z dnia 17 stycznia 1963 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie rozwoju usług dla ludności w latach 1961—1965.

- § 1. W uchwale nr 194 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1960 r. w sprawie rozwoju usług dla ludności w latach 1961—1965 (Monitor Polski z 1960 r. Nr 55, poz. 262 i z 1961 r. Nr 21, poz. 99) wprowadza się następujące zmiany:
- 1) w § 1 ust. 2 na końcu kropkę zastępuje się przecinkiem oraz dodaje się wyrazy „jeśli usługi te nie są wykonywane przez spółdzielnie.”;
- 2) w § 2 dotychczasowy tekst oznacza się jako ust. 1 oraz dodaje się ust. 2 w brzmieniu:
 „2. Do usług dla ludności należą również usługi wykonywane przez zakłady usługowe dla jednostek gospodarki nie uspołecznionej (zakładów rzemieślniczych, gospodarstw rolnych, sklepów itp.) oraz dla kółek rolniczych i spółdzielni produkcyjnych.”;
- 3) w § 3 pkt 1 po wyrazach „Samopomoc Chłopska” spójnik „i” zastępuje się przecinkiem oraz na końcu dodaje się wyrazy „oraz Centralny Związek Rzemieślniczych Spółdzielni Zaopatrzenia i Zbytu”;
- 4) w § 11 pkt 2 wyrazy „10%” zastępuje się wyrazami „110%”;
- 5) w § 14 na końcu zdania skreśla się wyrazy „oraz wartości usług określonych stosownie do § 2 lit. d)”;
- 6) w § 23 ust. 1 skreśla się wyrazy „do końca 1961 r.”;
- 7) § 27 otrzymuje brzmienie:
 „§ 27. 1. Prezydium rad narodowych oraz centralne związki spółdzielcze obowiązane są zapewnić zorganizowanie — sukcesywnie do końca 1965 r. — wzorcowych zakładów usługowych oraz pawilonów usługowych, w których skoncentrowane byłoby świadczenie różnego rodzaju usług dla ludności w większych i mniejszych miastach, a także spowodować przestawienie małych i średnich zakładów produkcyjnych, nie posiadających ustalonej specjalizacji produkcyjnej, na działalność usługową, a tam, gdzie jest to uzasadnione — na duże wyspecjalizowane jednostki, świadczące usługi w sposób maksymalnie zmechanizowany.
 2. Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości zapewni opracowanie — sukcesywnie do końca 1963 r. — kart zakładów usługowych, określających podstawowe wskaźniki ekonomiczno-techniczne zakładów usługowych poszczególnych branż, normatywów technicznych projektowania oraz projektu — w kilku wariantach — pawilonów usługowych, dostosowa-